

ma ja mõne kotti täie wilja ja muud elotarwidust ja veel palju tuhhat terwist seina jure!" Ja enne veel, kui naene küsida ja tännada sai, olli mees kaddunud. Lehm olli õues pu külges kinni. Rõmuga wisid lapsed lehma omma louta ja kandsid sure waewaga wilja kottid sisse. Kuidas se waene naene Jummalat on tännanud, woib iggaüks arvata.

Teisel päwal tulli armas saatja isse seina ja ütles: „Ma ollen sinno õhkamist ja haledust näinud, mis minno süddant wägga ligutas. Ja wata! Jummal on mind õnnistanud ja ollen siis Temmale wõlgo ja sedda wõlga on Temma sinnule soatnud. Ja kui sinno kässi ilma jälle heaste käib, siis ärra panne omma süddant waešte eest kinni!" ja nenda läks temma ärra.

Armsad luggejad! kes on nüüd meie seast, kellele Jummal küll rohkem on jagganud, kui ni mitme tuhhande teisele ja kes waesid ja häddaliisi palju on näinud ja igga päwa veel näggewad, et temma koorma wilja ja hea lehma waešte laste ja lesse naesele on ilma tännuta

kinkinud? ehk temmal küll rohkeste wilja ja hea loma-karri õues on? Ja müüb enne wilja ja lomi, panneb rahha käskude peale, mis koi ja rooste ärra sõõb, ehk saggedaste wargad ärra warrastawad, petjad ärra petwad ja naerjad pärriad ärra pillawad ja prašiwad!

Jummal ellab maas ja taewas!
Näab jo keik, kes ilma waewas,
Temma käest siin abbi püüdwad,
Temma nimme appi hüüdwad,
Seal siis temma helde südda,
Kautab keik meie hädda,
Jesegi ka pimmel õõl,
Kes siin pallub silma-weel!

Waike lin ja suur Koljat.

Üks suur lin seisib paksu metsa sees, kuida neid ka praego küllalt veel on, kellel mitto sadda ulitsad ja tannawad ollid. Selle linna sees elas üks waike rahwas, kes aggar olli tõõs ja teggudes: Warra hommikust, kunni